

De ontmoeting

De zomer in 2014 begon zo zonnig. Iedereen in Nederland die destijds oud genoeg was om het nieuws te volgen, kan het zich nog herinneren. Vanaf het moment dat de MH17 naar beneden werd geschoten trok de hemel boven ons gitzwart, ondanks de felblauwe lucht. Een diep verdriet daalde over het land neer en is nooit meer weggegaan.

Ook voor mij begon deze zomer van 2014 warm en onbevangen, maar het zou het startpunt zijn van een donker pad, de diepte in. Het zou mij uiteindelijk niet breken, al scheelde het niet veel. Maar dat wist ik toen nog niet.

Vanaf het moment dat het doodsbesef tot Anna doordrong wilde ze niet meer naar school. In het vliegtuig had een klasgenootje met haar moeder en zusjes gezeten. Die dag waren ze voor een vakantie vertrokken en zijn nooit aangekomen. In plaats van foto's van blije gezichten op zonnige overgoten palmstranden in de klasse-app, verscheen een foto van een man met bivakmuts op het nieuws. Achter hem wrakstukken in een veld. In eerste instantie besepte ik de impact niet helemaal. Niet op het land en niet op mijn dochter. Pas toen de herdenking was geweest en de

vakantietijd bijna voorbij was, kwam er iets onverzettelijks in haar. Anna wilde haar leven volledig naar haar eigen inzicht leiden. Ze had geen tijd meer, vond ze. Je kunt immers zomaar ieder moment doodgaan en ze wilde geen dingen meer doen die ze eigenlijk niet wilde. Ik en haar vader moesten haar er echt van overtuigen dat een dertienjarige dat niet kan en mag. Dat er leerplicht is en dat ze haar leven nog niet voldoende kon overzien om haar eigen beslissingen te nemen. Schoorvoetend deed ze wat we vroegen. Tot op de dag van vandaag beïnvloedt die zomer haar keuzes en wil ze haar leven ten volle leven. Niet begrensd worden.

Ik begreep haar maar al te goed. Haar vader had er meer moeite mee. Voor hem was het leven binnen begrenzingen logisch en stond niet ter discussie. Hij kon daarbinnen succesvol zijn. Voor mij was het allemaal lang niet zo duidelijk. Ik herkende het verlangen om uit te breken. Mijn hele leven had ik gedaan wat er van mij werd verwacht. Een groot huis, prachtig ingericht, twee auto's op de oprit, een betrouwbare man en twee mooie carrières. En, niet te vergeten, twee fantastische kinderen, Anna en Hidde. Alles had ik voor elkaar. Geld genoeg, een vaste fijne vriendenkring waarmee we oud en nieuw vierden en etentjes hadden. Vakanties samen.

Tot ik erachter kwam dat ik er nergens meer echt blij van werd. Dat ik me eerder verdoofd voelde. Dat er bepaalde ideeën waren over wat ik moest doen en zijn om een goed leven te hebben en dat ik die vrij klakkeloos had

overgenomen. Tot ver in de dertig had ik niet gezien hoe het me had begrensd, omdat ik gewoon gedaan had wat ik dacht dat ik moest doen. Ik had nooit geleerd om mijn eigen behoeften goed te voelen. Totdat ik niet meer door kon gaan op die manier en de scheiding had aangevraagd. Daarmee liet ik het leven zoals ik het kende achter me. Soms is een drastische stap nodig om de weg naar jezelf te vinden. Met pijn in ons hart knipten mijn ex en ik een voor een alle duizenden bandjes door en moesten we verder leven met het knagende gevoel van schuld en twijfel of we het juiste hadden gedaan.

Die zomer was ik vierenzeventig geworden en had ik een Nederlandse Engelsman ontmoet, George. Hij deed moeite voor me, zei verstandige dingen en ik twijfelde niet. 'Je moet de dingen een kans geven en het gewoon een beetje laten groeien,' kreeg ik vaak te horen van mijn vriendinnen en zussen die zelf allemaal al jarenlang in een stabiele relatie zaten. Ze hadden dus recht van spreken. Het kan immers best zo zijn dat je niet echt verliefd bent in het begin, maar dat je later toch een superrelatie krijgt. Ik had het zien gebeuren. Of eigenlijk, ik had vooral gehoord of gelezen dat het gebeurde. Misschien klopte het dus wel en deed ik te moeilijk. Daarnaast had ik gewoon zin in een leuke man in mijn leven. Ik was op het punt gekomen dat ik mezelf was gaan wijsmaken dat ik te kritisch was en daarom al zo lang single. Ik zei tegen mezelf dat ik moest werken aan mijn verlatingsangst. En ook aan mijn bindingsangst. Tegelij-

kertijd, want ik was er na mijn scheiding achter gekomen dat er wel wat werk aan de winkel was. De weg naar jezelf gaat over vele paden, zag ik in en ik was bereid ze allemaal te lopen.

Ik verslond de boeken die me vertelden dat als ik ooit een gezonde relatie wilde hebben, ik eerst met mezelf aan de slag moest. Ik deed allerlei coaching- en helingsessies. Ook zij vertelden me dat het de angsten waren die me tegenhielden, want al die angsten stuurden me een richting op die ik nou net niet wilde. Met alle puinhopen van dien. Daarom was ik nog single.

Ondanks dat het verder goed met me ging, doken die angsten behoorlijk vaak op. Als onverwachte windvlagen, striemend in mijn gezicht, ontnamen ze af en toe mijn zicht en mijn adem. En blind op blind is het lastig sturen, dus ik nam alle adviezen uit de sessies serieus. De sleutel, zo is de theorie, is dat je angsten alle ruimte geeft en dan liefdevol loslaat, zodat ze je niet meer in de greep kunnen houden.

Dat had ik geprobeerd. Een voor een. Maar door al die intense aandacht besloten ze om als paddenstoelen in een vochtige herfst verder te gaan woekeren. Er verschenen er meer en meer. Elke keer zette ik ze in het licht en gaf ze de volle ruimte, zoals ik had geleerd. En weer kwamen er meer, het was niet meer te doen. Iets deed ik fout, dus ik besloot ze geen voedingsbodem meer te bieden en zette de zelfhulpboeken ver weg. Geen gedoe meer in mijn hoofd.

Bij de ontmoeting met George lukte het me uitstekend om alles onder controle te houden. Hij zou niets in mij

triggeren, geen angsten en geen oude patronen, ik kon ontspannen. Pas als hij me echt zou raken, zouden de paddestoelen weer tevoorschijn komen, dat wist ik ook wel. Zo veel had ik er dan wel weer van opgestoken.

We brachten heel wat lome dagen door op het strand, hij hield actief de connectie tussen ons in stand en maakte ontbijtjes voor me als ik bleef slapen. Precies zoals ik het me had voorgesteld. Na een maand of twee stelde hij voor om te gaan eten bij zijn oude baas van IT-Services en diens vriendin. Een duidelijk signaal van *the next level*, samen ergens verschijnen bij een ander stel. Aan zijn stem hoorde ik dat het belangrijk voor hem was. Ik kon alleen niet helemaal thuisbrengen waarom en vroeg verder ook niet door. Alles liep immers op rolletjes, ik zat in de perfecte balans met hem tot nu toe. Zonder er veel aandacht aan te geven, ging ik akkoord.

Op de bewuste zaterdagmiddag stapte ik *met zonder zin*, zoals de Brabanders dat zo treffend zeggen, in zijn Audi op weg naar Bloemendaal. Ze woonden vlak bij zee en we zouden aansluitend naar een paar strandtenten gaan, waar overal livemuziek was. Hier zou ik me wel even doorheen slaan.

Ik was niet voorbereid op wat zou gaan komen. We kwamen aan bij een piepklein huis, waarvan ik niet wist dat die in Bloemendaal stonden. Woonkamer en tuin strak ingericht, alsof het zo uit een woonblad kwam. Bij binnenkomst liet ik de ruimte, die verrassend groot bleek, even

op me inwerken en dacht aan mijn eigen volle huis met oude spullen en de uitpuilende Billyboekenkasten. *Morgen misschien toch even opruimen*, schoot het door me heen. Toen pas keek ik naar de aanwezigen. De gastvrouw was mooi op een wat koele manier. Ik schrok van haar zichtbare perfectie. De geur van lippenstift en parfum om haar heen. Aan haar lichaam te zien bracht ze duidelijk tijd in de sportschool door. Een vriendin van haar zou ook mee-eten. Pas gescheiden, zou later blijken. Zelfs nog hogere hakken. *Shit, ik had toch wat beter kunnen nadenken voordat ik hiernaartoe ging*, vervloekte ik mezelf. De oude spijkerbroek contrasteerde op een lompe manier.

De gastheer was donkerblond, lang en hartelijk. We aten een gerecht van Ottolenghi. Een quinoasalade met limoen. Alles leek te benadrukken dat ik in een setting terecht was gekomen waar mensen heel goed nadachten over hoe ze zichzelf neerzetten. Voorzichtig schoof ik aan de boomstammentafel wat heen en weer op de sloophouten stoelen, ongemakkelijker dan ik me normaal voel in dit soort situaties. Bewust van mezelf in dit huis waar niets toevallig stond.

Ik keek opzij naar George, die niets van mijn onrust had gemerkt en vol in het gesprek zat met de beide vrouwen. De grapjes over tweede en derde relaties vlogen over de tafel. De gastvrouw, Nienke, en haar vriendin hadden een typisch soort assertiviteit die ik vaker zag bij populaire mensen die niet aan zichzelf leken te twijfelen. Een sociale soepelheid die vol humor heen en weer plaagt. Het heeft

een vreemde aantrekkingskracht op mij, juist omdat ik dat zelf niet zo heb. Ik voel me vaak meer op mijn gemak bij de wat serieuze onderwerpen. Mijn neiging is vooral om na te denken of iets *waarachtig* is en niet of iets *leuk* is. Dat vertraagt de boel enorm, over het algemeen. Niet iedereen wil de diepte in.

George was ondertussen aan het vertellen hoe we elkaar hadden ontmoet, wat een beetje een omslachtig verhaal werd, want hij wilde duidelijk het woord ‘Tinderdate’ niet noemen. De gastvrouw had het in al haar sociale slimheid natuurlijk allang door en lachte. Ze ging over op hoe zij en de gastheer, Olivier, elkaar hadden ontmoet. Hij was eerst met haar zus geweest, die relatie raakte uit en haar zus was vervolgens getrouwd met zijn beste vriend, Paul. Gastheer en gastvrouw waren ondertussen ook verliefd. Romance geboren.

‘En haar ouders waren zooo blij dat ik in de familie bleef,’ glimlachte hij en hij trok zijn wenkbrauwen kort op. Vooral met haar moeder had hij een bijzonder contact.

‘Ik ben dan ook héél goed met moeders,’ lachte hij nogmaals en de rest lachte mee en maakte schalkse grapjes. Eind goed al goed, ze waren blij en gelukkig en hij was een hele fijne bonusvader voor haar drie kinderen.

Veel later zou ik een hele andere versie horen. Eentje die me zou verontrusten. Maar dat wist ik toen allemaal nog niet. Ik was argeloos een vorkje weg aan het prikken en voelde mijn onderrug pijn doen terwijl ik luisterde naar deze mensen die ik amper een paar uur kende, met een

man die ik twee maanden daarvoor had ontmoet op een datingsite.

Halverwege de avond bekeek ik Olivier eens goed toen hij voor mij melk opklopte voor een latte en het hoge glas voor me neerzette. Afgeleid als ik was geweest door de opgetutte vrouwen en mijn eigen ongemak, had ik hem eigenlijk niet zo goed opgemerkt. Heldere blik, donkerblond kort haar. Aantrekkelijk.

Plotseling flitste het door me heen.

Dit is hem. Deze man.

Mijn hart sloeg een paar keer extra en even verstijfde ik. Nadat de betekenis van die gedachte in de volle omvang tot me doordrong, duwde ik het snel weg. *Nooit meer gebonden mannen, serieus. Sta het jezelf geen seconde toe om daar maar aan te denken.* Gebonden mannen, mannen die niet over hun relatie met hun ex heen waren, alle verschrikkelijke ervaringen doemden even op. Het lukte om mezelf streng toe te spreken. *Stop hiermee Petra.* Ik was trots op mezelf en lepelde mijn melk uit het glas. Niemand merkte mijn stilte op.

Later op de avond kwamen we aan bij de strandtent. Olivier haalde de drankjes. Joviaal, alsof wij het belangrijkste gezelschap ooit waren. Als laatste bracht hij mij mijn droge witte wijn. *Cheers*, knikte hij en hij bleef bij me staan. We stonden iets afgezonderd van de rest. Ik hield het glas even tegen mijn warme wang en keek naar George die een beetje verloren verderop stond. De twee vrouwen waren

druk in gesprek met elkaar. Geroezemoes klonk door de ruimte, terwijl er mensen op het podium druk bezig waren.

‘Dus jij werkt voor een wereldwijd consultancybedrijf, een van de grote jongens,’ zei Olivier geamuseerd.

‘Vertel eens, waarom werkt een leuke vrouw als jij daar eigenlijk?’

‘Nou, ik vind het gewoon leuk om altijd het gevoel te hebben dat ik echt mijn best moet doen. Dat ik bij de allerbeste club zit...’ hakte ik, een beetje overvallen door zijn duidelijke afkeuring.

‘Dus de meestverdienende club is de allerbeste?’

De band begon te spelen en ik moest dicht tegen zijn oor praten. Meteen reageerde iedere vezel in mijn lichaam, alsof er kleine magneetjes in mijn cellen zaten die zich allemaal tegelijkertijd naar dezelfde pool draaiden.

‘Hmm, dat zou je wel zeggen ja, in ieder geval een club die het goed doet in de markt en grote programma’s kan begeleiden. Invloedrijk is. Dat zegt wel wat.’

‘En die rijden allemaal in hun BMW’s en Audi’s, dragen dure pakken en dat maakt ze relevant?’ Nu klonk het schamper.

‘Ach ja, sommigen zijn wel een beetje te ambitieus, maar er zitten een boel leuke en talentvolle mensen tussen hoor.’ Ik wilde hem zeggen dat ik het erg naar mijn zin had, maar hij leek het niet te willen horen.

‘Het is natuurlijk een volslagen idioot systeem,’ ging hij door.

‘Je praat klanten een probleem aan door het doen van

een duur onderzoekje. Dat probleem is toevallig hetzelfde als waar jij de oplossing voor op de plank hebt liggen en voilà. Je hoge tarief is gewaarborgd en je schuift een batterij mensen naar binnen waar je de jaren daarna dik aan verdient. Elke keer ontdek je weer nieuwe problemen. En wat los je dan precies op? Je eigen nettowinst opkrikken.’

Ik nam een hap lucht om hem tegen te spreken, maar hij was alweer sneller.

‘Ik heb het zelf ook altijd zo gedaan hoor, bij IT-Services. Verkopen was *supereasy*, als je weet hoe het spel gespeeld wordt. Ik was daar partner, maar werd ziek van het systeem en ben eruit gestapt.’

‘Maar wat doe je nu dan, wat maakt je nu zo anders?’ vroeg ik hem, plotseling toch geïntregerd.

‘We hebben nu een klein bedrijfje, ook aan de Zuidas, maar we lopen gewoon in onze spijkerbroek. Dure pakken komen er bij ons niet in. We zorgen dat klanten zelf al hun onderzoeken kunnen doen en ons verder niet nodig hebben. Wij faciliteren alleen maar door ze het systeem te bieden waarin ze dat doen. Tegen een fractie van de prijs en daar verdienen we al heel goed aan.’

‘Een soort *Do It Yourself Consultancy*?’ Hij hoorde tot mijn spijt de humor niet.

‘Zoiets, maar dan heel geavanceerd en gebaseerd op echte kennis. Onze klanten hebben dit veel liever en zijn de grote jongens echt zat. Ze houden van ons pionierswerk en van het feit dat wij gewoon op het fietsje naar ze toe komen.’

‘Ha, dat klinkt een beetje rebels,’ lachte ik.

‘Ik doe inderdaad niet meer mee aan het systeem waar alles draait om status en geld. Ik wil echt authentiek werk leveren. Authentiek leven.’

Ik kon niet anders dan dat laatste beamen. Authenticiteit was geen vanzelfsprekendheid in de wereld op de Amsterdamse Zuidas. Hij begon verder te vertellen over de tijd die hij recent in een klooster had doorgebracht, om tot bezinning te komen. Sober leven, zonder de opsmuk die anderen zo nodig hadden. Dat is wat hij wilde. Heel anders dan zijn eigen jeugd in Baarn en het Hilversumse ex-vriendinnetje dat hij had gehad. Mijn wijn was bijna op en ik werd licht in mijn hoofd.

‘Steenrijk, maar ik vond haar heel saai,’ zei hij, bijna terloops.

‘Dus daar vind je niets aan? Dat spreekt voor je.’

‘Nou nee, wat een verschrikkelijk kakfamilie, was dat zeg,’ klonk het met een plotselinge felheid.

‘Maar haar vader zag de relatie tussen ons helemaal zitten, wilde zelfs dat ik in zijn bedrijf kwam. Geen optie voor mij, ik wilde niet eens bij mijn eigen vader in zijn bedrijf werken. Al had ik daar met gemak een miljoen per jaar kunnen maken. Principes zijn rare dingen, je kunt ze niet negeren, hè?’

Intens keek hij mij aan.

Ik knikte en hmm’de tegelijkertijd.

‘Al heb ik natuurlijk zelf ook wel een boel stoute dingen gedaan, hoor,’ lachte hij vervolgens en hij bleef mij recht

aankijken. Zijn mondhoeken krulden.

De lichtheid was eindelijk terug. Plotseling leken mijn ogen geen ander focuspunt meer te hebben dan zijn ogen. Wel een totaal ander kaliber dan de man waarmee ik daar eigenlijk was, dacht ik schuldig. Voor mensen met een rebelse inslag heb ik altijd een zwak gehad. Al was hij wel wat veel aan het woord geweest.

‘Wat is het stoutste dat je ooit gedaan hebt, dan?’ vroeg ik hem.

‘Pfoeh, ik denk het allerstoutste...’ Hij bracht even zijn duim en wijsvinger naar zijn onderlip, kneep er zachtjes in waardoor zijn lippen een klein beetje opengingen en keek vervolgens naar de gastvrouw.

‘Ik heb een keer in mijn leven een lijntje coke gesnoven,’ zei hij toen, terwijl hij zijn hand via zijn hals naar zijn nek bracht en zijn hoofd even naar achter bewoog alsof hij het spul ter plekke opsnoof. Er fladderde iets door me heen.

‘Misschien wel twee. En jij?’

‘Ik neem wel eens een pilletje, tijdens een dancefeestje,’ biechtte ik op.

‘Nou ja, een halfje dan... en daar ga ik dan helemaal in op, iedereen vind ik dan lief, ik zoen iedereen en ik dans de hele nacht.’

Dat klonk iets te sterk, alsof ik als een sloerie tekeerging, maar ik kon niet meer terug.

‘Je zoent met iedereen... dus jij bent eigenlijk ook wel een beetje stout... Dat zou je niet zeggen van zo’n keurige Gooische mevrouw,’ lachte hij en we keken elkaar samen-

zweerderig aan.

'It takes one to know one,' zei ik op een, wat ik hoopte, mysterieuze toon.

De avond kwam plotseling ten einde toen de gastvrouw besloot dat ze naar huis wilde, ze was niet helemaal lekker. De zwoele avond had plaatsgemaakt voor een plensbui. Door de regen renden we naar de auto, er was geen tijd voor afscheid.

Op de terugweg begon George, zonder dat ik ernaar vroeg, te vertellen over de relatie tussen Olivier en Nienke. Aan de buitenkant zag je het niet zo, maar het was niet al te best. Ik was ondertussen mijn natte haar aan het uitwringen en checkte in het spiegelkje of ik er niet al te verlopen uitzag. George klonk als een bezorgde broer. Hij en Olivier hadden intensief samengewerkt vroeger. Ondanks dat Olivier zijn baas was in de ITS-tijd, was er een vriendschap ontstaan.

'Zij is toch een beetje een bitch, hè,' zei hij, pratend in zichzelf. De ruiten van de auto besloegen en hij zette de airco voluit. De blazer sloeg in mijn gezicht.

'Maar dat had je vast al gezien. Alles draait bij haar om uiterlijk en status, terwijl hij helemaal niet zo is. Zij is maar gewoon receptioniste bij een sportschool.'

'Ik vond haar wel mooi.' Met een vinger onder mijn ogen probeerde ik mijn doorlopen make-up een beetje weg te vegen. Mijn spijkerbroek voelde klef en klam aan, zo met de airco erop.

‘Echt? Op een bepaalde manier misschien. Jij bent mooier hoor, veel zachter.’ Hij keek even opzij en zag dat ik er met mijn hoofd niet helemaal bij was. Ik keek even dankbaar terug.

‘Hij heeft zo veel meer inhoud en komt uit een welgesteld gezin. Hij moet ook nog een grote erfenis krijgen van zijn overleden moeder. Als zijn vader maar niet zo dwars zou liggen. Het zou me niets verbazen als ze daarop wacht en dan weg is.’ George kon er niet over ophouden.

‘Wat een drama is dat zeg, dat speelt al jaren. Toen zijn moeder overleed was het de bedoeling dat hij en zijn zus de helft van de waarde van hun huis in Frankrijk zouden krijgen. Maar zijn vader speelt al jaren spelletjes met hem, zodat hij niet bij het geld kan. Zijn zus heeft het wel al gekregen nota bene. Ze hebben nu bijna geen geld om samen van rond te komen. Zag je die buitenhaard die er stond? Die heb ik hem maar gegeven, konden zij niet eens betalen.’

Ik klapte de binnenspiegel weer dicht, lachte en zei dat hij wel verliefd op hem leek.

‘Wij hebben ook zo veel gemeen.’ Er klonk bijna ontroering in zijn stem.

‘Hij leek me ook een beetje een opschepper, eerlijk gezegd,’ moest ik kwijt.

‘Hij is misschien soms een beetje onzeker, maar je kunt goed met hem praten. We hebben allebei een zus die veel problemen in het gezin veroorzaakt, de mijne net zoals de zijne. Mijn zus kan zich echt als een octopus om mensen

heen vouwen. Vanaf het eerste moment dat je haar ziet, klemt ze zich helemaal vast. De zijne is nog veel gekker, zit nu in een of andere sekte in Spanje of op Ibiza ofzo. Allebei grote problemen met van alles. We hebben het er vaak samen over gehad.'

Hierom vond ik hem zo leuk, om dit soort teksten. Een zus als een octopus, je ziet het meteen voor je. Vol aandacht, keek ik hem aan. Aangemoedigd door mijn belangstelling ging hij nog even door met een bewonderende toon. Het gaf mij het gevoel dat ik een bijzonder iemand had ontmoet.